

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 02-96

ວັນທີ 11 ຕຸລາ 1996.

ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ໝວດທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຫນ້າທີ່ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ກຳນົດຫຼັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ຈຳເປັນ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ, ຂຸດຄົ້ນ, ນຳໃຊ້, ພັດທະນານ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ຢູ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແນໃສ່ປົກປັກຮັກສານ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳໃຫ້ຄົງຕົວ ຕະຫລອດໄປ ທັງຮັບປະກັນ ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທາງດ້ານຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ, ສົ່ງເສີມກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ອຸດສາຫະກຳ, ພັດທະນາເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ທັງຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ມາດຕາ 2. ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ນ້ຳ ແມ່ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຊະນິດໜຶ່ງທີ່ເປັນທາດແຫລວ ຊຶ່ງແມ່ນຊັບພະຍາກອນຕົ້ນຕໍ ແລະ ພື້ນຖານກ່ວາໝູ່ ໃນບັນດາຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ.

ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ແມ່ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຫລື ບໍ່ມີຊີວິດ ຢູ່ໃນນ້ຳ ຫລື ໃນແຫຼ່ງນ້ຳ ເຊັ່ນ: ພືດ, ສັດນ້ຳ, ຫີນ, ຫີນແຮ່, ຊາຍ, ຕົມ, ແຮ່ທາດ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 3. ແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ ອ່າງຮັບນ້ຳ

ແຫຼ່ງນ້ຳ ແມ່ນສະຖານທີ່ ບ່ອນທີ່ມີການເຕົ້າໂຮມ, ອາໄສ, ພັກຕົວ ຫລື ເຄື່ອນໄຫຼແບບຖາວອນ ຫລື ຊົ່ວຄາວຂອງນ້ຳທຳມະຊາດ. ແຫຼ່ງນ້ຳມີຢູ່ເທິງຫນ້າດິນ, ໃຕ້ດິນ ແລະ ໃນອາກາດ.

ແຫຼ່ງນໍ້າໜ້າດິນ ແມ່ນແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ຢູ່ເທິງໜ້າດິນ ຊຶ່ງເປັນສາຍຍາວຕິດຕໍ່ກັນ, ເປັນຈຸດ ເຊັ່ນ: ແມ່ນໍ້າ, ລໍາເຊ, ຫ້ວຍ, ໜອງ, ຄອງ, ບຶງ, ທາມ, ເປືອມ, ນໍ້າອອກບໍ່ເປັນຕົ້ນ.

ແຫຼ່ງນໍ້າໃຕ້ດິນ ແມ່ນແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ຢູ່ພື້ນດິນເປັນຊັ້ນ, ເປັນຜິ້ງ, ເປັນສາຍ ຫລື ປົນກັນກັບເນື້ອດິນ.

ແຫຼ່ງນໍ້າອາກາດ ແມ່ນແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ຢູ່ໃນອາກາດ ທີ່ມີສະພາບເປັນອາຍ ຫລື ເປັນເມັດນ້ອຍໆ ໂຮມກັນຢູ່ເຊັ່ນ: ໝອກ, ເມກ, ຝົນ, ໝາກເຫັບ.

ອ່າງຮັບນໍ້າ ແມ່ນຂອບເຂດເນື້ອທີ່ດິນ ແລະ ເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ທຸກຕອນ ຕັ້ງແຕ່ຍອດນໍ້າ ຈົນຮອດປາກນໍ້າ ບ່ອນທີ່ມີສັນປັນນໍ້າ ແລະ ບ່ອນທີ່ເຮັດໃຫ້ເມັດຝົນທີ່ຕົກລົງມາ ໄຫຼໂຮມກັນເຂົ້າເປັນລະບົບແຫຼ່ງນໍ້າ.

ມາດຕາ 4. ກຳມະສິດກ່ຽວກັບ ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ແມ່ນກຳມະສິດຂອງວົງຄະນະຍາດແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງລັດເປັນຕົວແທນໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກຳນົດການແບ່ງປັນ ໃຫ້ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ຊົມໃຊ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນ. ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງຈະມີສິດຄອບຄອງນໍ້າໃຊ້ ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າເຂົ້າໃນກິດຈະການໃດໜຶ່ງໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກອົງການທີ່ມີສິດໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງແລ້ວເທົ່ານັ້ນ ຍົກເວັ້ນການນຳໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍ ຕາມທີ່ກົດໝາຍສະບັບນີ້ໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 5. ການສົ່ງເສີມ, ການພັດທະນາ, ການປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ລັດຖະບານສົ່ງເສີມການພັດທະນາ, ການຂຸດຄົ້ນ, ນຳໃຊ້, ອະນຸລັກ ແລະ ປົກປັກຮັກສາ ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ລວມທັງການ ສະກັດກັ້ນຜົນຮ້າຍຈາກນໍ້າ ແລະ ທຸກການກະທຳທີ່ຈະ ເຮັດໃຫ້ນໍ້າປົກແຫ້ງ.

ມາດຕາ 6. ຫຼັກການພື້ນຖານການຄຸ້ມຄອງ, ການນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ການຄຸ້ມຄອງ, ການນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ຕ້ອງດຳເນີນໄປຕາມຫຼັກການຄຸ້ມຄອງແບບລວມສູນ, ຄົບຊຸດ, ຄົບວົງຈອນ ຕາມແຜນການຈັດສັນ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 22 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 7. ພັນທະໃນການປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການນຳໃຊ້ ແລະ ປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ດຳເນີນໄປຢ່າງມີປະສິດທິຜົນນັ້ນ ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງມີພັນທະ ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ, ການນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ໝວດທີ II

ການສຳຫລວດ, ການຂຶ້ນບັນຊີ ແລະ ການກຳນົດປະເພດແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ ອ່າງຮັບນ້ຳ

ມາດຕາ 8. ການສຳຫລວດ ແລະ ການຂຶ້ນບັນຊີ

ກະຊວງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງວຽກງານການສຳຫລວດຂຶ້ນບັນຊີແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ ອ່າງຮັບນ້ຳ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍສົມທົບ ກັບຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 9. ການກຳນົດປະເພດແຫຼ່ງນ້ຳ

ເພື່ອຮັບໃຊ້ແຜນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ຢູ່ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ, ໃຫ້ຈັດແຫຼ່ງນ້ຳເປັນປະເພດຕາມຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ແຫຼ່ງນ້ຳດື່ມ ແລະ ແຫຼ່ງນ້ຳໃຊ້ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ການບໍລິໂພກ ແລະ ອຸບປະໂພກ ຂອງປະຊາຊົນ;
2. ແຫຼ່ງນ້ຳສະຫງວນ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາສັດ, ພືດ, ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ ແລະ ອື່ນໆ ລວມທັງສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ, ສິ່ງທີ່ມີຄວາມຫມາຍສຳຄັນ ແລະ ມີຄຸນຄ່າພິເສດ;
3. ແຫຼ່ງນ້ຳເພື່ອການຂົນລະປະທານ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອຕອບສະໜອງ ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ການລ້ຽງສັດ;
4. ແຫຼ່ງນ້ຳເພື່ອການຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ;
5. ແຫຼ່ງນ້ຳອຸດສາຫະກຳ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ;
6. ແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອການເດີນເຮືອ ແລະ ການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳ ;
7. ແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການທ່ອງທ່ຽວ;
8. ແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອຮັກສາສຸຂະພາບອະນາໄມ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳທີ່ຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອຮັບໃຊ້ສຸຂະພາບ ແລະ ການປົນປົວ.

ມາດຕາ 10. ປະເພດອ່າງຮັບນ້ຳ

ອ່າງຮັບນ້ຳ ມີສາມປະເພດ ຄື: ອ່າງຮັບນ້ຳແມ່, ອ່າງຮັບນ້ຳສາຂາ ແລະ ອ່າງຮັບນ້ຳກົງ-ງ່າ.

1. ອ່າງຮັບນ້ຳແມ່ ແມ່ນອ່າງຮັບນ້ຳແມ່ນ້ຳຂອງ ຊຶ່ງຢູ່ໃນດິນແດນສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ.

2. ອ່າງຮັບນ້ຳສາຂາ ແມ່ນອ່າງແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຢູ່ໃນດິນແດນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ທີ່ເປັນສາຂາແມ່ນ້ຳຂອງ ຫຼື ສາຂາແມ່ນ້ຳອື່ນໆ.

3. ອ່າງຮັບນໍ້າກິ່ງ-ງ່າ ແມ່ນອ່າງ ແຫຼ່ງນໍ້າ ທີ່ຕົກໃສ່ສາຂາແມ່ນໍ້າຂອງ ຫຼືສາຂາແມ່ນໍ້າອື່ນໆ ຊຶ່ງຢູ່ໃນດິນແດນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ.

ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນໍ້າ ເປັນຜູ້ຈັດປະເພດ ແລະກຳນົດຂອບເຂດຂອງອ່າງຮັບນໍ້າຕາມທີ່ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 11. ການຈັດສັນແຫຼ່ງນໍ້າ ແລະ ອ່າງຮັບນໍ້າ

ໃນການຈັດສັນແຫຼ່ງນໍ້າ ແລະອ່າງຮັບນໍ້າ ໃຫ້ອົງຕາມການສຳຫລວດ ແລະ ການເກັບກຳຂໍ້ມູນຕ່າງໆ ເພື່ອກຳນົດການແບ່ງປັນ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ໃຫ້ຖືກຕາມເປົ້າໝາຍ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ.

ມາດຕາ 12. ການກຳນົດການແບ່ງປັນນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ທີ່ມີຢູ່ໃນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ຖືກຊົມໃຊ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມເປົ້າໝາຍ ລັດຖະບານຈະເປັນຜູ້ກຳນົດ ການ ແບ່ງປັນນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ.

ໝວດທີ III

ການນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ມາດຕາ 13. ເປົ້າໝາຍຂອງການນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການບໍລິໂພກ ແລະ ອຸປະໂພກ ໃນຄອບຄົວ, ການຊົນລະປະທານ, ການທາປາ, ລ້ຽງປາ ແລະສັດນໍ້າອື່ນໆ, ການຜະ ລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ການລ້ຽງສັດ, ການຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ, ການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ, ການຄົມມະ ນາຄົມຂົນສົ່ງ, ການກິລາ, ການພັກຜ່ອນ, ການແພດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ອື່ນໆ.

ການນຳໃຊ້ນໍ້າ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ພະລັງງານໄຟຟ້າ ແລະ ການຊົນລະປະທານນັ້ນ ຈະມີຂໍ້ກຳນົດ ສະເພາະ.

ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າໃດໜຶ່ງ ສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍການນຳໃຊ້ໃດໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍເປົ້າໝາຍ ກໍໄດ້ ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີ ແລະຄວາມເໝາະສົມ. ສຳລັບແຫຼ່ງນໍ້າໃຕ້ດິນຕ້ອງສະ ຫງວນໄວ້ ເປັນແຫຼ່ງນໍ້າດີ້ມ ແລະນໍ້າໃຊ້ເປັນຕົ້ນຕໍ, ສ່ວນການນຳໃຊ້ນໍ້າໃຕ້ດິນເຂົ້າໃນກິດຈະການຂະໜາດ ກາງ ແລະຂະໜາດໃຫຍ່ນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 14. ສິດໃນການນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງມີສິດນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ເຂົ້າໃນການ ໃຊ້ສອຍໃນຄອບຄົວ ຫລື ໃນການດຳເນີນທຸລະກິດ.

ສິດໃນການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ມີສາມລະດັບດັ່ງນີ້ : ຂະໜາດນ້ອຍ, ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່.

ສິດໃນການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບແຜນການຈັດສັນແຫຼ່ງນ້ຳ.

ມາດຕາ 15. ການນຳໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍ

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍ ແມ່ນການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນລັກສະນະທຸລະກິດ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງນີ້:

1. ໃຊ້ສອຍໃນຄອບຄົວ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນລວມຂອງບ້ານ ຫລື ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ກິລາ;
2. ຫາປາ, ລ້ຽງປາ ຫລື ສັດນ້ຳອື່ນໆ;
3. ຊຸດຄົ້ນເອົາດິນ, ຫີນ, ຫີນແຮ່, ຊາຍ, ຕົມ ແລະ ພືດອື່ນໆທີ່ມີຢູ່ໃນ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ;
4. ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ລ້ຽງສັດຂັ້ນພື້ນຖານຂອງຄອບຄົວ.

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍນັ້ນຈະປະຕິບັດໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກບໍ່ມີການເກືອດຫ້າມຈາກກະຊວງ ຫລື ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 16. ການນຳໃຊ້ຂະໜາດກາງ

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດກາງ ແມ່ນການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງນີ້:

1. ກໍ່ສ້າງຝາຍ ຫລື ເຂື່ອນຂະໜາດນ້ອຍ, ສ້າງສິ່ງກົດກັນເພື່ອຢຸດ ຫລື ປ່ຽນທາງໄຫຼຂອງນ້ຳ ຫລື ສ້າງຝາຍ, ຄັນຄູຕັດຜ່ານສາຍນ້ຳ ເພື່ອໃຊ້ເປັນທາງທຽວ ຫລື ສ້າງເປັນອ່າງເກັບນ້ຳ ຂະໜາດນ້ອຍ ສຳລັບໃຊ້ຜະລິດ ພະລັງງານໄຟຟ້າ ຫລື ຊົນລະປະທານ, ລ້ຽງສັດ, ຫາປາ ແລະ ອື່ນໆ;
2. ຊຸດຄົ້ນເອົາຫີນ, ຫີນແຮ່, ຊາຍ, ດິນ, ຕົມ, ແຮ່ທາດ, ຕົ້ນໄມ້ ຫລື ອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ໃນ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງມີຜົນກະທົບເບົາບາງຕໍ່ທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ;
3. ຕິດຕັ້ງເຄື່ອງຈັກດູດນ້ຳຂະໜາດນ້ອຍ ເພື່ອດຳເນີນການຜະລິດ ຫລື ການບໍລິການ ທີ່ບໍ່ແມ່ນການໃຊ້ສອຍໃນຄອບຄົວ;
4. ນຳໃຊ້ແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອການທຸລະກິດທ່ອງທ່ຽວ, ທຸລະກິດກິລາ ແລະ ທຸລະກິດວັດທະນະທຳ.

ມາດຕາ 17. ການນຳໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ ແມ່ນການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງນີ້:

1. ສ້າງອ່າງເກັບນ້ຳຂະໜາດກາງ ແລະ ໃຫຍ່ ເພື່ອຈຸດປະສົງ ການຊົນລະປະທານ, ບໍລິໂພກ, ອຸບປະໂພກ, ຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ;
2. ກໍ່ສ້າງອາຄານ ຫລື ການຕິດຕັ້ງໂຮງຈັກ, ໂຮງງານ, ອຸປະກອນ, ກົນຈັກຂະໜາດໃຫຍ່ ຢູ່ໃນເຂດແຫຼ່ງນ້ຳ, ຢູ່ໃກ້ຄຽງ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ;

3. ນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ໃນປະລິມານທີ່ສູງ ເຂົ້າໃນຂະບວນການຜະລິດຂອງ ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ.

ມາດຕາ 18. ການນຳໃຊ້ແຕ່ລະປະເພດ

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດ. ສຳລັບການນຳໃຊ້ຂະໜາດກາງ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ຂໍອະນຸຍາດ, ຂຶ້ນທະບຽນ ຫລື ເຮັດສັນຍາ. ນອກຈາກນີ້ສຳລັບການ ນຳໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ນັ້ນ ຕ້ອງມີບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ, ບົດວິພາກຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ສັງຄົມ ແລະ ການແກ້ໄຂຜົນກະທົບດັ່ງກ່າວຢ່າງຄັກແນ່.

ມາດຕາ 19. ການຄຸ້ມຄອງນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ການຄຸ້ມຄອງນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມການຄຸ້ມຄອງແບບລວມສູນ ແລະ ແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ຕາມແຕ່ລະຂະໜາດ ແລະ ສິດໃນການນຳໃຊ້ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 14 ຂອງ ກົດຫມາຍສະບັບນີ້.

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ ແມ່ນລັດຖະບານເປັນຜູ້ອະນຸມັດ.

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດກາງ ແມ່ນອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນຜູ້ອະນຸມັດ, ແຕ່ສຳລັບການນຳໃຊ້ຂະ ໜາດກາງ ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກລັດຖະບານ.

ສ່ວນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາການນຳໃຊ້ນັ້ນ ມອບໃຫ້ຂະແໜງການ ແລະ ອຳນາດ ການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເປັນຜູ້ປະຕິບັດ.

ໝວດທີ IV

**ການພັດທະນາແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ
ການຄຸ້ມຄອງ ກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນ້ຳ**

ມາດຕາ 20. ກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນ້ຳ

ກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນ້ຳ ແມ່ນກິດຈະການກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງ, ຊຸດ, ເຈາະ, ຕິດຕັ້ງ, ປັບປຸງ, ເສີມຂະຫຍາຍ ແລະ ສ້ອມແປງອ່າງນ້ຳ ຫລື ອ່າງເກັບນ້ຳ, ສະ, ນ້ຳສ້າງ, ນ້ຳບາດານ, ຮ່ອງ, ຄູ ຫລື ທໍ່ລະ ບາຍນ້ຳ ເພື່ອຊຸດຄືນ, ລວບລວມ, ທົດ ຫລື ເກັບນ້ຳ ຈາກແຫຼ່ງນ້ຳຫນ້າດິນ, ແຫຼ່ງນ້ຳໃຕ້ດິນ ຫລື ແຫຼ່ງນ້ຳ ໃນອາກາດ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນເປົ້າຫມາຍໃດໜຶ່ງ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 13 ຂອງກົດຫມາຍສະ ບັບນີ້ ລວມທັງກິດຈະການກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນຜົນຮ້າຍ ຈາກໄພນ້ຳຖ້ວມ, ໄພແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ໄພເຊາະ ເຈື່ອນ.

ມາດຕາ 21. ການດຳເນີນກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນ້ຳ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ຈະດຳເນີນກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າໃດຫນຶ່ງໄດ້ກໍຕໍ່ ເມື່ອ ຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກອົງການທີ່ມີສິດຫນ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເທົ່ານັ້ນ ຍົກເວັ້ນແຕ່ກິດຈະການພັດທະນາ ແຫຼ່ງນໍ້າຂະຫນາດນ້ອຍ ທີ່ບໍ່ແມ່ນເປົ້າຫມາຍເກືອດທ້າມ.

ມາດຕາ 22. ຫລັກການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ

ກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຫລັກການດັ່ງນີ້:

1. ຕ້ອງດຳເນີນໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແຜນ ແມ່ບົດ, ແຜນພັດທະນາ ແຕ່ລະໄລຍະຂອງ ແຕ່ລະຂະແໜງການ ແລະ ແຜນກໍ່ສ້າງຂອງແຕ່ລະໂຄງການ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດ;
2. ຕ້ອງຮັບປະກັນ ການອະນຸລັກນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຄວາມ ສວຍງາມ ຂອງທິວທັດທຳມະຊາດ;
3. ຕ້ອງປ້ອງກັນຜົນຮ້າຍຕ່າງໆຈາກນໍ້າ;
4. ຕ້ອງດຳເນີນພາຍໃຕ້ການກວດກາ ຂອງອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ ແຫຼ່ງນໍ້າ.

ມາດຕາ 23. ການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ

ຂະແໜງການ ແລະ ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ມີຫນ້າທີ່ອອກ ລະບຽບການ ກ່ຽວກັບກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ດຳເນີນກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ມີຫນ້າທີ່ປົວລະ ບັດ, ປົກປັກຮັກສາສິ່ງກໍ່ສ້າງຂອງຕົນ ໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບດີ ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ໄດ້ຊົມໃຊ້ ຫລື ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຈາກກິດຈະການພັດ ທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ມີຫນ້າທີ່ປະກອບສ່ວນ ເຂົ້າໃນການໃຫ້ຂໍ້ມູນ, ປົວລະບັດ, ປົກປັກຮັກສາກິດຈະການພັດທະ ນາແຫຼ່ງນໍ້ານັ້ນ.

ມາດຕາ 24. ທຶນປະກອບສ່ວນ ໃນການປົກປັກຮັກສາ ຕົ້ນກຳເນີດຂອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາ ກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ຕ້ອງມີທຶນປະກອບ ສ່ວນ ໃນການປົກປັກຮັກສາຕົ້ນກຳເນີດຂອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ.

ມາດຕາ 25. ການສົ່ງເສີມການປົກປັກຮັກສາ ການພັດທະນາຕົ້ນກຳເນີດຂອງນໍ້າ ແລະ ຊັບ ພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການຜະລິດ ພະລັງງານໄຟຟ້າ

ລັດຖະບານສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ເຂົ້າໃສ່ການຜະລິດ ພະລັງງານໄຟຟ້າຂະຫນາດໃຫຍ່, ຂະຫນາດກາງ ແລະ ຂະຫນາດນ້ອຍ ຢູ່ແຫຼ່ງນໍ້າບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ສ້າງ

ພະລັງງານໄຟຟ້າ. ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງທ່າແຮງ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງມັນ, ບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ຄວນສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ຫລາຍແຫ່ງ ຫລື ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດຫລາຍດ້ານ ແບບມີແຜນການໃນລຳນ້ຳດຽວກັນ.

ໃນການສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງການປົກປັກຮັກສາຕົ້ນກຳເນີດຂອງນ້ຳ, ປ່າໄມ້, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ການປ້ອງກັນໄພນ້ຳຖ້ວມ, ການສະໜອງນ້ຳ, ການຊົນລະປະທານ, ການຄົມມະນາຄົມທາງນ້ຳ, ການຫາປາ, ລ້ຽງປາ, ສັດນ້ຳ ແລະອື່ນໆ.

ມາດຕາ 26. ການສົ່ງເສີມໃຫ້ປະຊາຊົນສ້າງອ່າງເກັບນ້ຳ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ປະຊາຊົນສ້າງອ່າງເກັບນ້ຳ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ການຜະລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ລ້ຽງສັດ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ມີໜ້າທີ່ປຸກລະດົມ ແລະ ມີວິທີການຊຸກຍູ້ຢ່າງເໝາະສົມ ເຊັ່ນ: ມີນະໂຍບາຍໃຫ້ສິນເຊື່ອ, ຍົກເວັ້ນ ຫລືລຸດຜ່ອນພາສີອາກອນເປັນຕົ້ນ .

ມາດຕາ 27. ການອວ່າຍ, ແຍກ ຫລືປ່ຽນທາງໄຫຼຂອງນ້ຳ

ໃນກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນ້ຳນັ້ນ ສຳຫລັບຂະໜາດນ້ອຍ ການອວ່າຍ, ແຍກ ຫລືປ່ຽນທາງໄຫຼຂອງນ້ຳ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອຳນາດການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ຫລືກຳແພງນະຄອນ; ຂະໜາດກາງ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດຖະບານ; ຂະໜາດໃຫຍ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 28. ການໂຍກຍ້າຍປະຊາຊົນ

ໃນເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໂຍກຍ້າຍປະຊາຊົນ ອອກຈາກສະຖານທີ່ ແລະ ບໍລິເວນໂຄງການພັດທະນາແຫຼ່ງນ້ຳນັ້ນ ເຈົ້າຂອງໂຄງການ ຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ໃນການຊອກບ່ອນຢູ່ອາໄສ ແລະ ທີ່ທຳມາຫາກິນ ອັນເໝາະສົມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ທຶນທີ່ຈະນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການໂຍກຍ້າຍ, ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ຫລື ໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍແກ່ປະຊາຊົນນັ້ນ ແມ່ນໃຫ້ຄິດໄລ່ເຂົ້າ ໃນມູນຄ່າການລົງທຶນຂອງໂຄງການ.

**ໝວດທີ V
ການປົກປັກຮັກສານ້ຳ ແລະ
ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ**

ມາດຕາ 29. ການປົກປັກຮັກສານ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ມີພັນທະປົກປັກຮັກສານ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ນ້ຳຕົ້ນເຂີນ, ປົກແຫ້ງ, ເປີະເປື້ອນ ຫລື ເນົ່າເຫມັນ ແລະບໍ່ໃຫ້ກໍ່ຜົນເສຍຫາຍແກ່ນ້ຳ, ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ, ຊັບສົມບັດສາທາລະນະ ແລະຊັບສົມບັດຂອງບຸກຄົນອື່ນ. ການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳຕ້ອງມີການປະຢັດ ແລະ ໃຫ້ມີມາດຕະການຫລຸດຜ່ອນ ຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຄວາມສວຍງາມຂອງທຳມະຊາດ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີພັນທະປົກປັກຮັກສາ, ຟື້ນຟູ ແລະບູລະນະຊັບພະຍາ

ກອນປ່າໄມ້ ແລະ ດິນ ໃນເຂດອ່າງຮັບນ້ຳໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມແຜນຈັດສັນແຫຼ່ງນ້ຳ, ປ່າໄມ້, ທີ່ດິນ ແລະ ລະດູ
ການຢ່າງເຂັ້ມງວດ ໂດຍສະເພາະໃນເຂດບໍລິເວນຕົ້ນກຳເນີດຂອງນ້ຳ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ.

ລັດຖະບານຈະເປັນຜູ້ກຳນົດເຂດປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເຂດສະຫງວນ ເພື່ອອະນຸລັກຊັບພະຍາກອນ
ແຫຼ່ງນ້ຳ.

ມາດຕາ 30. ເຂດປ້ອງກັນນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ລັດຖະບານເປັນຜູ້ກຳນົດເຂດປ້ອງກັນນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອແນໃສ່ຕອບສະ
ຫນອງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງນ້ຳ ໃຫ້ປະຊາຊົນໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ. ບໍລິເວນເຂດປ້ອງ
ກັນດັ່ງກ່າວ ອາດຈະຫມາຍເຂດແດນ ຫລື ລ້ອມຮົ່ວໄວ້. ໃນບໍລິເວນເຂດປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ມີສິ່ງປຸກສ້າງ, ທຳ
ການຜະລິດກະສິກຳ, ອຸດສາຫະກຳ, ລ້ຽງສັດ, ຊຸດຄົ້ນຫີນ, ແຮ່ທາດ, ດິນ, ຊາຍ, ຖອກຂີ້ເຫຍື້ອ, ສິ່ງເສດ
ເຫຼືອ, ນ້ຳເປື້ອນ, ຂອງເປື້ອນ, ວັດຖຸເຄມີ, ຖິ້ມລະເບີດ, ຝັງຊາກສົບ ຫລື ຊາກສັດ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ກໍ່ຄວາມ
ເສຍຫາຍ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມເສຍຫາຍ ຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ຂອງນ້ຳ ຫລື
ມີການສ່ຽງຕໍ່ການແຜ່ຂະຫຍາຍເຊື້ອພະຍາດຕ່າງໆນັ້ນ ລັດຖະບານຈະກຳນົດເຂດ ຫລື ເນື້ອທີ່ປ້ອງກັນເພີ່ມ
ເຕີມ ຫລື ນຳໃຊ້ມາດຕະການປ້ອງກັນອື່ນໆອີກ.

ມາດຕາ 31. ການເກືອດຫ້າມ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການປົກປັກຮັກສານ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ມີປະສິດທິຜົນ ຫ້າມເດັດຂາດ ບໍ່
ໃຫ້ ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງ :

1. ດຳເນີນການນຳໃຊ້, ຊຸດຄົ້ນ ຫລື ທຳລາຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ທີ່ຢູ່ໃນເຂດສະ
ຫງວນ;
2. ຕັດຕົ້ນໄມ້ທີ່ຢູ່ໃນເຂດປ້ອງກັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງນ້ຳ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ;
3. ຊຸດ, ເຈາະ, ກິນ ຫລື ປັບແປງຫນ້າດິນ ທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດມີການເຊາະເຈື່ອນ ໃນເຂດອ່າງຮັບ
ນ້ຳ, ຖິ້ມ ຫລື ຖອກເຫວັດຖຸສິ່ງຂອງ ລົງໃນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈະພາໃຫ້ແຫຼ່ງນ້ຳຕົ້ນເຂີນ ປົກແຫ້ງ ຫລື ເນົ່າ
ເຫມັນເປັນພິດ.

ຫ້າມການກະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ເວັ້ນເສຍແຕ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ:

1. ກໍ່ສ້າງ ຫລື ປຸກສ້າງຢູ່ແຄມນ້ຳ, ຮົ່ມນ້ຳ ແລະ ໃນນ້ຳ;
2. ຊຸດຄົ້ນ, ດູດ ຫລື ຈຶກເອົາຊາຍ, ຫີນແຮ່, ແຮ່ທາດ, ດິນ ຫລື ຕົມ ອອກຈາກພື້ນທີ່ແຄມຝັ່ງ ຫລື
ເຂດອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ;
3. ຊຸດຄອງລະບາຍນ້ຳ, ຖິ້ມ, ຕັດແປງ ຫລື ປ່ຽນເນື້ອທີ່ແມ່ນ້ຳ, ຫນອງ, ບົງ, ທາມທີ່ເປັນຂອງສາທາ
ລະນະ ລວມທັງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ຈະກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ ຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງສາທາລະນະ ແລະ ຜູ້
ອື່ນ;
4. ກໍ່ສ້າງສິ່ງກົດຂວາງທາງໄຫຼຂອງນ້ຳ ຫລື ກົດຂວາງທາງຄົມມະນາຄົມທາງນ້ຳ;

5. ດັດແປງທາງໄຫຼຂອງນ້ຳ ຫລື ສ້າງປະຕູບິດ-ເປີດນ້ຳ, ຊຸດ ຫລື ຈຶກ ຮ່ອງລະບາຍນ້ຳ ຂະ ຫນາດ ກາງ ຫລື ຂະຫນາດໃຫຍ່.

ຄຽງຄູ່ກັບການເກືອດຫ້າມເທິງນີ້ ລັດຖະບານຍັງສົ່ງເສີມການປູກຕົ້ນໄມ້ ແລະພື້ນພູປ່າໄມ້ ຢູ່ໃນ ເຂດປ້ອງກັນແຫຼ່ງນ້ຳອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 32. ມາດຕະຖານຄຸນນະພາບນ້ຳ

ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນ້ຳ ເປັນຜູ້ກຳນົດມາດຕະຖານຄຸນນະພາບນ້ຳດື່ມ ແລະນ້ຳ ທີ່ໃຊ້ແລ້ວ ຊຶ່ງລະບາຍລົງສູ່ແຫຼ່ງນ້ຳ ຫລື ແຫ່ງອື່ນໆ.

ຫມວດທີ VI

ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບ

ມາດຕາ 33. ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບ

ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບ ແມ່ນສະພາບຄວາມເປັນຈິງ ທີ່ຕ້ອງໃຫ້ເປັນໄປຕາມທຳ ມະຊາດ ຫລື ຕາມກົດຫມາຍກຳນົດ.

ມາດຕາ 34. ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບຕາມທຳມະຊາດ

ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນເທິງ ບໍ່ມີສິດກົດກັນການໄຫລອັນປົກກະຕິຂອງນ້ຳ ຊຶ່ງຈະສ້າງຄວາມເສຍ ຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ນ້ຳຢູ່ໃນທີ່ດິນຕອນລຸ່ມ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການກົດກັນ ຊຶ່ງໄດ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ນ້ຳຢູ່ທີ່ດິນຕອນລຸ່ມນັ້ນ ຜູ້ຄອບ ຄອງທີ່ດິນຕອນເທິງຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍຕາມຄວາມເຫມາະສົມ.

ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນລຸ່ມຈຳຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ນ້ຳທີ່ໄຫລໂດຍທຳມະຊາດຈາກທີ່ດິນຕອນເທິງລົງສູ່ ຫລື ຜ່ານທີ່ດິນຂອງຕົນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນລຸ່ມຫາກໄດ້ກັກຕ້ນນ້ຳ ຊຶ່ງໄດ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄອບ ຄອງທີ່ດິນຕອນເທິງ ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນລຸ່ມດັ່ງກ່າວນັ້ນກໍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍທີ່ເກີດ ຂຶ້ນນັ້ນ.

ມາດຕາ 35. ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບຕາມກົດຫມາຍ

ຜູ້ທີ່ໄດ້ປຸກສ້າງ ຫລືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນກິດຈະການໃດໜຶ່ງ ມີສິດໄດ້ຮັບທາງຜ່ານຂອງ ນ້ຳທຸກປະເພດລວມທັງນ້ຳເບື້ອນ, ນ້ຳເສຍຄຸນ ຫລືນ້ຳເປັນພິດ ໂດຍໃຊ້ທີ່ ຫລືຊຸດຮ່ອງຜ່ານທີ່ດິນຂອງບຸກ ຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ແຕ່ຕ້ອງມີມາດຕະການຢ່າງເຫມາະສົມ ແລະບໍ່ໃຫ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ ແກ່ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນທີ່ນ້ຳໄຫລຜ່ານນັ້ນ .

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການລະເມີດ ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບຕາມກົດໝາຍ ອັນໄດ້ກໍ່
ຄວາມເສຍຫາຍ ໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງແລ້ວ ຜູ້ລະເມີດ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະ
ໂຫຍດຈາກກໍລະນີດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ. ຖ້າວ່າຜູ້ຍອມຮັບຕາມກົດ
ໝາຍ ຫາກຖືກເສຍຫາຍ ແຕ່ກໍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດນຳແລ້ວກໍຕ້ອງໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ຕາມຄວາມ
ເໝາະສົມເຊັ່ນກັນ.

ມາດຕາ 36. ສິດຂອງຜູ້ຄອບຄອງ ຫລື ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງທີ່ດິນ ທີ່ເປັນທາງຜ່ານຂອງນ້ຳ

ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນທີ່ເປັນທາງນ້ຳຜ່ານ ຫລື ທີ່ດິນໃກ້ຄຽງ ມີສິດໃຊ້ກົດຈະການທີ່ກຳນົດ ໄວ້ໃນມາດ
ຕາ 35 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ແຕ່ຕ້ອງປະກອບສ່ວນໃນການໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຄ່າກໍ່ສ້າງ, ຄ່ານຳໃຊ້
ແລະ ຄ່າບົວລະບັດ ຮັກສາຕາມສ່ວນທີ່ດິນນຳໃຊ້ກົດຈະການເຫລົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 37. ສິດ ແລະພັນທະຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ອົງການຄຸ້ມຄອງການນຳໃຊ້ນ້ຳ ແລະຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳມີສິດຕິດຕັ້ງ, ປຸກສ້າງສິ່ງທີ່ຈຳ
ເປັນໃສ່ທີ່ດິນຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ເພື່ອແຈກຢາຍ, ກວດການນ້ຳ ຫລື ປັບປຸງຄຸນນະ
ພາບຂອງນ້ຳ ລວມທັງສິດເນັ່ງສາຍໄຟຟ້າ, ທໍ່ນ້ຳຜ່ານທີ່ດິນດັ່ງກ່າວ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ທີ່
ເກີດຂຶ້ນນັ້ນຢ່າງເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 38. ການແກ້ໄຂຂັດແຍ່ງ

ຂັດແຍ່ງທີ່ເນື່ອງມາຈາກ ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບ ແມ່ນອຳນາດການປົກຄອງ
ເປັນຜູ້ແກ້ໄຂດ້ວຍການໄກ່ເກ່ຍ. ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດຕົກລົງກັນໄດ້ ແມ່ນສານຈະເປັນຜູ້ພິຈາລະນາແກ້ໄຂ.

ຫມວດທີ VII

ການສະກັດກັ້ນ ແລະ ການຕ້ານຜົນຮ້າຍຈາກນ້ຳ

ມາດຕາ 39. ຜົນເສຍຫາຍຈາກນ້ຳ

ຜົນເສຍຫາຍຈາກນ້ຳ ແມ່ນຄວາມເສຍຫາຍທີ່ເນື່ອງມາຈາກນ້ຳ ຍ້ອນໄພທຳມະຊາດ ຫລື ຍ້ອນ
ການກະທຳຂອງຄົນເຊັ່ນ: ນ້ຳຖ້ວມ, ນ້ຳມາກ, ນ້ຳຢັ້ງ, ການເກີດນ້ຳເຄັມ, ນ້ຳເປື້ອນ, ນ້ຳເສຍຄຸນ, ນ້ຳຊຸ່ນ,
ນ້ຳຕົ້ນເຂີນ, ການເຊາະເຈື່ອນ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 40. ການຕ້ານໄພນ້ຳຖ້ວມ

ອຳນາດການປົກຄອງທຸກຂັ້ນ ຕ້ອງເປັນເຈົ້າການໃນການນຳພາ ແລະ ນຳໃຊ້ມາດຕະການຕ່າງໆ ທີ່
ມີປະສິດທິຜົນ, ປະຕິບັດຕາມແຜນການລວມ ແລະ ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການ ກັນ ແລະ ຕ້ານໄພນ້ຳຖ້ວມ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີໄພນໍ້າຖ້ວມເກີດຂຶ້ນກະທັນຫັນ ອໍານາດການປົກຄອງໃນບ່ອນນັ້ນ ຕ້ອງເປັນເຈົ້າການໃນການແກ້ໄຂ.

ເພື່ອກັນ ແລະ ຕ້ານໄພນໍ້າຖ້ວມ ອໍານາດການປົກຄອງແຕ່ລະຂັ້ນ ມີສິດລະດົມວັດຖຸອຸປະກອນ, ແຮງງານ ແລະ ນໍ້າໃຊ້ງົບປະມານຂອງລັດ, ຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງເຂົ້າໃນການກັນ ແລະ ຕ້ານໄພນໍ້າຖ້ວມ. ເມື່ອວຽກງານສິ້ນສຸດແລ້ວ ຕ້ອງສົ່ງວັດຖຸອຸປະກອນນັ້ນຄືນໃຫ້ເຈົ້າຂອງ ແລະ ໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ຂອງວັດຖຸອຸປະກອນດັ່ງກ່າວ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງມີພັນທະໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື ແກ່ອໍານາດການປົກຄອງ ໃນການກັນ ແລະ ຕ້ານໄພນໍ້າຖ້ວມ.

ມາດຕາ 41. ການກັນ ແລະ ຕ້ານໄພເຊາະເຈື່ອນ

ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະອໍານາດການປົກຄອງທຸກຂັ້ນຕ້ອງເພີ່ມທະວີການນໍາພາ ໃນການກັນ ແລະ ຕ້ານໄພ ເຊາະເຈື່ອນ. ຫ້າມດໍາເນີນກິດຈະການທີ່ຈະພາໃຫ້ເກີດການເຊາະເຈື່ອນເຊັ່ນ: ການກໍ່ສ້າງ, ການຕັດຕົ້ນໄມ້, ການຂຸດຄົ້ນເອົາຫີນ, ຫີນແຮ່, ດິນ, ຊາຍ, ແຮ່ທາດ ແລະອື່ນໆ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສະກັດກັ້ນໄພຈາກການເຊາະເຈື່ອນມີປະສິດທິຜົນ ອົງການດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງມີແຜນການເພື່ອກັນໄພເຊາະເຈື່ອນ ຢູ່ບ່ອນທີ່ມີຄວາມຈໍາເປັນເຊັ່ນ: ການປູກຕົ້ນໄມ້ຕາມຕາຝັ່ງ ແລະ ດໍາເນີນມາດຕະການອື່ນໆ.

ມາດຕາ 42. ການປ້ອງກັນນໍ້າເບື້ອນ ແລະນໍ້າເສຍຄຸນ

ນໍ້າເບື້ອນແມ່ນນໍ້າທີ່ບໍ່ສະອາດ ຫລືນໍ້າທີ່ໄດ້ຜ່ານການໃຊ້ແລ້ວ ຊຶ່ງສາມາດນໍາມາໃຊ້ໄດ້ອີກພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຜ່ານການບໍາບັດແລ້ວ.

ນໍ້າເສຍຄຸນ ແມ່ນນໍ້າທີ່ຜ່ານການໃຊ້ແລ້ວ ທີ່ມີສິ່ງສົກກະປົກ, ສານເຄມີເຈືອປົນຢູ່ ຊຶ່ງພາໃຫ້ເສຍຄຸນລັກສະນະຂອງນໍ້າ ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ຕ້ອງເຄົາລົບລະບຽບການ ກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນນໍ້າເສຍຄຸນ.

ຫ້າມທຸກການກະທໍາ ທີ່ຈະກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ນໍ້າ ຫລື ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ສັດ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ, ຫ້າມຖິ້ມ ຫລື ປ່ອຍສິ່ງເສດເຫຼືອ ທຸກປະເພດລົງໃນແຫຼ່ງນໍ້າ ຊຶ່ງຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດນໍ້າເບື້ອນ ຫລື ນໍ້າເສຍຄຸນເກີນລະດັບມາດຕະຖານຄວາມເປີຍເບື້ອນ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງນໍ້າ ທີ່ໄດ້ອະນຸມັດ.

ກ່ອນຈະຖິ້ມ, ປ່ອຍນໍ້າເບື້ອນ, ນໍ້າເສຍຄຸນ ຫລື ສິ່ງເສດເຫຼືອ ທີ່ເກີນລະດັບມາດຕະຖານລົງສູ່ແຫຼ່ງນໍ້າ ຕ້ອງໄດ້ມີການບໍາບັດເສຍກ່ອນເຊັ່ນ: ນໍ້າຈາກໂຮງຈັກ, ໂຮງງານ, ໂຮງຂ້າສັດ, ໂຮງພະຍາບານ ແລະ ອື່ນໆ.

ຖ້າບຸກຄົນໃດຫາກພົບເຫັນການກະທໍາທີ່ກ່າວເທິງນີ້ ຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ອໍານາດການປົກຄອງ ບ້ານ ຫລື ອົງການທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບກ່ຽວຂ້ອງຊາບ ເພື່ອມີວິທີການແກ້ໄຂຢ່າງທັນການ.

ມາດຕາ 43. ການຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາ

ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ມີໜ້າທີ່ຕິດຕາມ, ກວດກາຢ່າງເປັນປະຈຳ ກ່ຽວກັບການເຄົາລົບ ແລະ ປະຕິບັດບັນດາມາດຕະການດັ່ງນີ້ :

1. ມາດຕະຖານ, ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງນໍ້າ ຕາມທີ່ລະບຽບກົດໝາຍໄດ້ກຳນົດໄວ້;
2. ການນໍາໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມປະເພດ ແລະ ລະບອບການນໍາໃຊ້;
3. ການປະຕິບັດໂຄງການກໍ່ສ້າງ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມແຜນການ ພັດທະນາເສດຖະກິດ - ສັງຄົມ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແຜນຈັດສັນແຫຼ່ງນໍ້າ, ແຜນແມ່ບົດ ແລະ ແຜນກໍ່ສ້າງ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ.

ນອກຈາກການປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍອື່ນໆ ກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ແລ້ວຍັງຕ້ອງໄດ້ຈັດຕັ້ງກອງທຶນ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາ ແລະ ພັດທະນານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າອີກຕື່ມ.

ໝວດທີ VIII

ການຮ່ວມມືສາກົນກ່ຽວກັບການນໍາໃຊ້, ຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສາ, ພັດທະນານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ມາດຕາ 44. ການພັດທະນາ, ການຄຸ້ມຄອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ລະຫວ່າງປະເທດ

ການຂຸດຄົ້ນ, ນໍາໃຊ້, ຄອບຄອງ, ປົກປັກຮັກສາ, ພັດທະນານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າລະຫວ່າງປະເທດ, ຕ້ອງດໍາເນີນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ລະຫວ່າງຊາດ ແລະ ສົນທິສັນຍາທີ່ໄດ້ເຊັນນໍາກັນເຊັ່ນ: ການນໍາໃຊ້, ການອະນຸລັກແຫຼ່ງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າຮ່ວມ ລະຫວ່າງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກັບປະເທດໃກ້ຄຽງ ຕ້ອງດໍາເນີນບົນພື້ນຖານຄວາມຍຸຕິທໍາ, ສົມເຫດສົມຜົນ, ຄວາມສະເໝີພາບ, ການເຄົາລົບເອກະລາດ, ອະທິປະໄຕ ແລະ ຜືນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງກັນ ແລະ ກັນ.

ມາດຕາ 45. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ລະຫວ່າງປະເທດ

ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກັບປະເທດໃກ້ຄຽງ ກ່ຽວກັບການຂຸດຄົ້ນ, ນໍາໃຊ້, ຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ແລະ ການປ້ອງກັນຜົນເສຍຫາຍຈາກນໍ້າ ຕ້ອງແກ້ໄຂໂດຍລັດຖະບານແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ກັບລັດຖະບານຂອງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ບົນພື້ນຖານມິດຕະພາບ, ສະເໝີພາບ ໂດຍຜ່ານທາງການທູດ ແລະ ຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາລະຫວ່າງຊາດ ທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ຮັບຮູ້.

ຫມວດທີ IX

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 46. ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນ ໃນການປົກປັກຮັກສາ, ພັດທະນາ, ຊຸດຄົ້ນ, ນຳໃຊ້, ອະນຸລັກແຫລ່ງນ້ຳ, ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບແຜນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ແຜນຈັດສັນແຫຼ່ງນ້ຳ, ແຜນອະນຸລັກ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ລວມທັງການສ້າງອ່າງເກັບນ້ຳ ແລະ ການປູກຕົ້ນໄມ້ ຢູ່ໃນເຂດປ້ອງກັນແຫຼ່ງນ້ຳ ຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆ ຊຶ່ງລັດຖະບານເປັນຜູ້ກຳນົດ.

ມາດຕາ 47. ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ໄດ້ລະເມີດກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືກສຶກສາອົບຮົມ, ປັບໃຫມ ຫລື ລົງໂທດຕາມລະບຽບກົດຫມາຍ ຂອງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີໃນສະຖານຫນັກ ຫລືເບົາ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການໃຊ້ແທນທາງແພ່ງ ຫລື ມີການລົງໂທດທາງອາຍາ ສິ່ງກໍ່ສ້າງ ຫລື ກິດຈະການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນ ຈະຖືກຮື້ຖອນ ຫລື ທຳລາຍຖິ້ມ.

ຫມວດທີ X

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 48. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ລັດຖະບານແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ມີໜ້າທີ່ອອກຂໍ້ກຳນົດລະອຽດເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດຫມາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 49. ຜົນສັກສິດ

ກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ຫລັງຈາກ 90 ວັນ ນັບແຕ່ມີປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ອອກລັດຖະດຳລັດ ປະກາດໃຊ້ ເປັນຕົ້ນໄປ. ຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ທີ່ຂັດກັບກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ວຽງຈັນ , ວັນທີ 11 / 10 / 1996.

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ

ເຊັນ ແລະປະທັບຕາ

ສະໝານ ວິຍະເກດ